

Vršaj

K'o nijemo neko kolo
na tom guvnu život nam se vrti:
od sjetve do žetve
od zipke do smrti.

Zrno žita, koru kruva!
U tom žrvnju svi smo strti:
od zemlje do neba
od rađanja do smrti.

Podnevno sunce leglo na kraj
pod kopitom teškim gine klas,
zrnje žita k'o grašci znoja
na čelima
što u hladu traže spas.

Do zadnjeg zrna žita
pritresa se slama
oko stožine za još jedan krug,
umor trudna pleća slâmā
i ne vraća dug.

Obršeno žito ima vrijednost zlata:
za gladna usta prijeka potreba,
nasušni kruh težāka
što miriše bolom propetim do neba.

Guvno je zatvoren krug:
od sjetve do žetve
u krvi i znoju okupan trud,
točka razdvajanja,
stratište i posljednji sud.

Tomislav Ćavar* (2021.)

---

* Tomislav Ćavar rodio se 1977. Nakon osnovne škole i gimnazije u rodnom Širokom Brijegu diplomirao je studij filozofije i kroatologije na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu. Oženjen je i otac je petero djece. Živi i radi u Zagrebu. Dosad nije objavljivao poeziju. E-mail: tocavar@gmail.com.

Ljubav

Jednom je
Ljubav
s Neba sišla
u svijet
i razlila se
kao rijeka
po svijetu
I opet uzišla
na Nebo

Nakon toga
u svijetu
svašta se prozva
imenom ljubavi
osim
Ljubavi same

Tomislav Ćavar (2021.)

Jesen

Luciji

Opalo lišće, pale su i kiše,
plodovi rumeni padaju ničē.
Vjetar svira, tio, u tanane žice,
zemlja rađa i bolno uzdiše.

Sve se zrelo k zemlji svija
i grozdje i smilje i smokvina grana –
ljubeć' tlo iz kojeg pròklija –
i opalo voće i jabuka neobrana.

Stabla već gola na vjetru dršču,
Go' i jablan, al' uspravan, nebom zanesen.
Odselile i ptice, više ne cvrkuću.
Krajem je našim prošla jesen.

Tek deblo staro, dok ga ne posijeku,
u mraku čami i proljeće sanja
da mladice nove iz staroga panja
k'o mlazovi svježe krvi poteku.

Tomislav Ćavar (2021.)

Hrvatskoj

U oku duše još i danas nosim
Nebesku plavet, sunce i oblake
I kamen sivi pod nogama bosim
Gdje jednom prve naučih korake.

Tjelesnim okom zahvatit ne mogu
Sjaj ljepote divnih ti krajolika;
Prinoseć ti skroman stih – hvalu Bogu
Molim za duše tvojih mučenika.

A kada znaci ovog svijeta minu
I kad u vječnu pođem domovinu
A dani moji svi kad se odbroje

Na tvome polju tad ću negdje svisnut
I ponijeti u smrtnom grču stišnūt –
U šaci grumen svete zemlje tvoje.

Tomislav Čavar (2022.)

Igračka vremena

Što će tek sutra biti
Kad se već danas
Zaboravom prekriva ono jučer
I kad pred nadirućim sutra
Ovo danas postane jučer

Čudim se, kao da sam od jučer,
Pa ne shvaćam
Da danas ne mari za jučer,
A htjelo bi bolje sutra

Naivno pitam, kao da sam od jučer,
Hoće li novo sutra,
Kad postane danas,
Biti novo danas
Ili će ponavljati stare pogrješke
Od jučer

Tomislav Čavar (2022.)

Iskra

Martini

Ima jedna iskra mala
što iz mraka jednoć sinu,
poput zublje u daljinu,
put je jedan obasjala.

Noć je pusta, vjetar puše
pa se svjetlo gasi, trne...
Na tom putu dvije duše
ruku pod ruku kroz noći crne

Dvije duše iskru traže,
k njojzi njina srca teže:
da se na njoj plam užeže,
put obasja i pokaže.

Dvoje složnih iskru snatre:
gdje je ona žiga stara
da se s njenog čistog žara
rasplamsaju nove vatre.

Tomislav Čavar (2021.)

Božić

Još jedna božićna noć.
Sve je svečano u
ne baš svečanom
životu ljudi.
Ali isto kao i prije:
ja žudim spokoj
a ti donosiš razdor
ja želim mir
a ti daješ mač
ja bih krila anđela
a ti nudiš križ
ja slušam božićne bajke
a ti si – Božić
ja se hvatam za privid
a ti si Istina
ja bih priznanje
a ti – *znak osporavan*

Tomislav Ćavar (2021.)

Šutnja

Bojim se da nismo
Na šutnju navikli

A trebat će nam
Kad misli iščeznu
Kad riječi utihnu
Kad usta umuknu

U onaj dan

Kad Istina progovori,
Dolinom razlijegat će se samo
Šutnja

Tomislav Čavar (2022.)

